

4. dec. 1842

FAKTA

Dato:

4. dec. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 98-99

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 125; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 134-135

TRANSSKRIFTION

4 Dec

Hvoraf kommer det, at de sædvanligste Skabninger ere istand til at yde os en saa overjordisk Nydelse! Hvilken Modsætning mellem disse Sangere og denne Sang! Deres Skikkelser forekomme i denne Afstand saa taageagtige, at man næsten kunde fristes til at holde dem, for der frembringe disse søde Toner, for Væsner, der ere forskellige fra os. Maaskee klinger Fortidens Poesie ligesaadan for vore Øren – maaskee saa meget mere guddommelig, fordi den er bortfjærnet fra Støvet, af hvilket Digterne vare skabte. – O Kunst, Kunst! hvor forædler og hæver Du os ikke! – Hvad er Naturen uden dig!

af Bulwers Ernst Maltravers.¹

Hvor tit har jeg ikke følt noget Lignende! – Et Motto, jeg paa et andet Sted traf, maa jeg dog ogsaa skrive: Mænd af Fornuft, disse Middelmaadighedens Afguder, ere ingenlunde Mændene af Lidenskaber overlegne. – ●99● Kun de stærke Lidenskaber, der udrydde os af Ladhed, kunne vække os til hiin vedvarende, alvorlige Opmærksomhed, der udfordres til store aandige Bestræbelser.

af Helvetius.²

¹ Edward Bulwer Lyttons Ernest Maltravers udkom i 1837 og året efter i dansk oversættelse.

² Claude Adrien Helvétius (1715-1771), fransk filosof.

98. spille paa dette dybe Suk i Naturen efter Forløsning, da kan jeg ikke
forstaa dem, jeg kan kun see noget Kjönt i denne Tanke, naar jeg
starrer i et Dyndis, som da jeg paa Stetten i Dyndet en gang
mærkede mig en andensteds Plind, den kunde ikke gaa, men stad
da jeg kom hen til den endnu apleist, dens Kammerater forlod
sin nædig, de strakte de smukke blaa og sendte de brede
Øren imod den. Dette store dunkle Dies Kærlig tanker jeg tit paa.
Jeg er tit glad ved dyg og Dorn, de Vag me sine - - - - -

Dec. 4 Dec

Alene af kommer det, at de sæd vanligste Skabninger ere
i stand til at gjode as en saa overjord:sk Nydelse! Althet
Madsætning mellem disse Længen og denne Sang! Deres
Skikkelser forekomme i denne Afstand saa traagagtige,
at man næsten kunde fristes til et halde dem, for
der frembringe disse sode Toner, for Væsenet, der ere
forskjellige fra os. Maaskee blinger Fortidens Sæd-
lige saad an fra bare Øren - maaskee saa meget mere
guddommelig, fordi den er bortfjærnet fra Stået, af
Misket Digtene bare skabte. - O Kunst, Kunst! hvor
forædler og haver Ii as ikke! - blader Naturen inden sig!

af Poulvers Ernst Maltavers.

Alene tit har jeg ikke følt noget Lignende! - Et Mat-
to, jeg paa et andet Tid traf, maa jeg dog ogsaa skrive:
Mænd af Fornuft; disse Middelmaad:ghedens Afgjorde,
ere ingeniørde Mændene af Liden skaber anselegne. -

Min d. sterke Lidselskabet, der endvidere er af Læghed, kunne
vække os til min vedvarende, alvorlige Opmærksomhed,
der endvidere til store værdige B. stræbelser.
af Helvets.

9 Decemb.

Almindelig i en lang Tid har arbejdet paa, synes en at lykkes mig:
nemlig at komme saa vidt til, at jeg kan hengive mig til mit
Arbejde og til Selbstudium i enestjernet af hundrede Bøger
skaber, der dog have vist sig lidt frugtbringende og mangfold.
lige Nødvendigheder, der dog have prikket mig. Jeg har i den
seneste Tid levet ret lykkelig. Det indvirkende Ønske, jeg saa læn-
ge har næret, at mine Tanker maatte af Traang henvende
sig til min Gud og Jesus, naaer jeg at see oplyst. Jeg har
vel ikke gennemgaaet ret haardt Prøvelser, men jeg har dog
lidt meget, mest ved egen Brønde. I saadanne sorgfulde
Tidener kunde jeg vel henvende Tanken til Gud, men glemte ham
dog i Glæde og Adspredelse; men hvert Aar, ja, hver Dag
beriger mig med Erfaringer, der vel tit ene kitter og i det
hele taget kender mig, saa jeg er ikke længer den gudsmodige,
der tidligere var; jeg har en Villie, thi jeg har et Maal. Men
blandt disse Erfaringer er ogsaa den gylde: at min Gud
end har ham er der Trost at vente og Kraft til at holde
sig oprejst, naar Sorg og Længsel trykker os. Charles blev det
mig en kjær Traang hver Aften at gjenneventænke de simple
indholdsrige Bøger i det Fæderland, og sødt og roligt
skinner jeg da ind paa mit haardt Lide. Jeg kan vel vel endnu